

O KRŠČANSTVU, KI SE GA HODI PEŠ

Marjeta Pija Cevc

O KRŠČANSTVU, KI SE GA HODI PEŠ

Marjeta Pija Cevc,
Upajoča priba

2024

Marjeta Pija Cevc

O krščanstvu, ki se ga hodi peš

© Uršulinski zavod, 2024

Z dovoljenjem redovne predstojnice s. Marije Meserko, OSU

Prva elektronska izdaja

Oblikovanje naslovnice: Klara Pogačar

Jezikovni pregled: Ela Perovnik

Oblikovanje notranjosti in prelom: Klara Pogačar

Izdal in založil: Uršulinski zavod za vzgojo, izobraževanje, versko dejavnost in kulturo, Ulica Josipine Turnograjske 8, Ljubljana

Odgovarja: Marjeta Pija Cevc

Ljubljana 2024

Katalogni zapis o publikaciji (CIP) pripravili v Narodni in univerzitetni knjižnici v Ljubljani

COBISS.SI-ID 216548867

ISBN 978-961-96603-3-1 (PDF)

KAZALO

Prvo poglavje: V Kmico	1
Drugo poglavje: Bog govori	5
Tretje poglavje: Vera kot prijateljstvo	8
Četrto poglavje: Ovire na poti	10
Peto poglavje: Živeti iz Božje bližine	12
Šesto poglavje: Preprostost	15
Sedmo poglavje: Delo in sadovi	18
Osmo poglavje: Izkušnja hrepenenja	20
Epilog	23

Prvo poglavje: V Krnico

»Pet zjutraj je.« Prebudila sta me violina in glas Janeza Pavla II., njegova molitev psalma 27: »Di chi avro paura?«¹

»Vstati moram, če hočem priti na avtobus, ni druge – vstati je treba.«

Ugasnem budilko na telefonu in se dvignem.

»Gospod, danes bova ves dan skupaj, hvalnice bom zmolila enkrat po poti.«

Misel na cilj, ki ga imam pred seboj, me dokončno zdrami in hitro začnem zbirati vse potrebno za v nahrbtnik. Sinoči je bilo že vsega preveč in rajši sem šla pol ure prej v posteljo. »Že tako je bila noč prekratka.«

Misel na gorsko dolino, kamor sem namenjena, me znova prepriča, da se je vredno spraviti od doma v jutranjem mraku.

»Hmm, karto si moram še kupiti. Jo bom kar na postaji.

Potrebujem gotovino? Ah, jo bom vzela spodaj, v pisarni je.«

Nekaj minut pozneje mi je jasno, da do gotovine ne bom prišla. Preveč se mi mudi. »Saj imam bančno kartico!«

Hitro korakanje po pločnikih in iskanje poti s čim manj semaforji me dodobra prebudi. Utrujenost je izginila. Prebujata se pričakovanje in veselje, da grem lahko ven iz mesta. Premalokrat grem peš v to smer, zato se lovim, kako mi bo uspelo. Pogledam na uro. »Odlično, še 10 minut mi je ostalo.«

Na avtobusni postaji se soočim z resnico – gotovina je potrebna!

»Ojoj! Že v redu,« se pomirim, »obstaja še spletni nakup!«

Hitro opravi, nato stopim do okenca, kjer mi karto natisnejo. Prva ovira je uspešno premagana.

Nekaj trenutkov pozneje sedim na avtobusu, edina z masko, čeprav je koronavirus spet v porastu. »Uspelo mi je, v Krnico grem!«

Skozi okno opazujem vstajajoče jutro in Julijce v daljavi. Skozi oblake se prebijajo sončni žarki, ki osvetlujejo prav vrhove na koncu ravnine. Slabo vreme je ponovno napovedano šele za konec popoldneva, po deževni noči

---

¹ Koga bi se moral bati?

je jutro presenetljivo lepo. »No risk, no glory,«² pravi Rogla. »*Bomo videli, zaenkrat kaže dobro.*«

Spomnim se zadnjih dni počitnic, ko sem še tretjič v tistih nekaj dneh hodila proti ostenju Špika in Škrlatic. Nisem šla visoko. Divja samota pod tihimi gorskimi stenami, kjer gre mimo le redkokdo, je imela svojo moč. V tej točki so mi blizu menihi Velike kartuzije francoskih gora. Velika tišina ...

S temi besedami se je zapis o tistem jutru pretrgal. Od takrat naprej ni bilo na papirju niti besede več. Preteklo je šest tednov, zapisana ni bila nobena črka več.

»Včasih je potrebno hoditi šest tednov, ostati v molku neizrečenega in nositi, sprejemati, se pustiti izzivati, preobražati, dokler ne vstane iz šestih tednov molka nova beseda. Beseda življenja, ki odpira nova obzorja.«

Tisti dan, ki se je začel zgodaj zjutraj sredi Ljubljane, mi je prinesel presenečenje. Sredi suhe struge Velike Pišnice me je čakala močna palica, pohodna, romarska, pastirska, voditeljska. Samo pobrala sem jo, ker je ležala prav na sredi mojega koraka, skoraj stopila sem nanjo. Nekdo drug si jo je v gozdu višje zgoraj odžagal, nato jo je verjetno hudourni voda nekega pomladnega dne odnesla. Dokler nisem po poletni suši prišla tam mimo. Bila je skrita med skalami sredi prazne struge prav zame.

Tisti dan sva postali eno. Bila mi je v oporo, dala mi je pogum, da sem stopila preko skal hitreje, saj sem se lahko nanjo naslonila in oviro prestopila v poletu. Postala sem drzna in odprta za nove podvige, saj mi je omogočila pot tik ob vodi pod mostom, ki je sicer obuta ne bi mogla prehoditi. Ravnotežje za hojo je bilo brez opore sredi struge nemogoče ujeti – a s palico je šlo! Postala je moja tovarišica. V moji dlani je govorila brez besed: *»Le pogum, korajža velja!«*

Tako je bilo pred tistimi šestimi tedni.

---

² Brez tveganja ni slave.

Po hoji po strugi Pišnice sem neko drugo soboto odšla na Pohod za življenje. Ko smo hodili po mestnih ulicah, sem srečala skavtskega prijatelja izpred mnogih let. Stekel je pogovor *o kaj delaš, kako ti gre* in podobno. »Dobila sem navdih, da bi napisala knjigo za skavtske voditelje.« »Oh, nikar, saj veš, da vsak najraje sam odkriva, ne da mu kdo drug pove, kaj naj dela in kako živi.« Zazvenelo je kot resnica. Tudi sama ne maram, da mi nekdo drug odreja smer življenja. A v meni je še odmevala želja, razvnela se je druga misel. »*Ne gre za eno samo možno pot, gre za navdih, za pripoved o tem, kaj me premika. Mogoče bo še komu v spodbudo za iskanje, za odpraviti se na pot.*« Teh misli mu nisem več povedala na glas. Napisala sem jih, v več kot nekaj besedah.

»Rada bi povedala, kako sredi življenja, ko so že desetletja za mano, odkrivam krščanstvo, ki se ga hodi peš.«

Mene je spremenilo.

Krščanstvo, ki se ga hodi peš, pomeni krščanstvo, ki je otipljivo, ki je tako enostavno, da se ga da živeti, ki ima smisel, ki upošteva tempo, kot ga zmorem, ki nagovarja in uporablja vse moje čute, srce, oči, mišice ... Je krščanstvo, ki pozna žulje in lakoto, lepoto in mraz – nič mu ni tuje. In se ga tudi po mnogih kilometrih ne naveličam.

O njem sem sanjala kot osnovnošolka, ko sem v šolskih klopih zadaj, ko je bila kakšna ura dolgočasna, brala Sveto pismo.

O njem sem upala, ko sem kot srednješolka hodila na srečanja v mesto in tujino, da bi bili alternativa v časih ideološkega enoumja.

O njem sem zares slišala, ko sem se pustila nagovoriti evangeliju življenja pri skavtih.

Zadelo me je, ko me je zadela Njegova beseda v Pavlovem Pismu Filemonu: »Saj mi dolguješ celo samega sebe.« (Flm 19)

Potegnilo me je, da sem sledila predlagani poti in postala uršulinka.

Zmedlo me je in potolklo, ko sem ga živela kot samoumeven program.

Presenetilo me je, ko mi ga je življenje v Duhu začelo na novo odkrivati, me učiti moči občestvenega življenja, ki je delo Svetega Duha.

In vse se je začelo znova. Stopila sem z vlaka, avtobusa, kolesa in začela znova hoditi peš.

Pustila sem se Mu nagovoriti.

Drugo poglavje: Bog govori

Še vedno vidim tisti pogled na Križno goro skozi okno sobe, kjer sem sedela na pogovoru z magistro, to je voditeljico novink. Gledala sem zelena pobočja v daljavi, po licih so mi polzele solze. Iz rok sem izpuščala vse moje dotedanje navdušenje nad življenjem na prostem, gozdarska študentska leta, skavtske tabore, veselje nad tekom, smučanje, hojo v gore. Vse to bo zamenjalo redovno življenje. Bilo mi je hudo, žalovala sem za tem, kar je bilo zame lepo življenje. A obenem sem vedela, da je bil tisti trenutek to klic, naj vse predam v roke Gospodu. Pozneje se je marsikaj od tega vrnilo. A šele sedaj, ko so lasje že začeli siviti, odkrivam, da se je vrnilo kot velik dar.

Umetnost krščanskega življenja, ki sta moč in ustvarjalna lepota, je naučiti se umirati v Gospodu. Odkriti, da smo pri krstu že umrli in da je naše življenje s Kristusom skrito v Bogu. (Kol 3,3) Odkriti, da smo živi le v Njem, vse ostalo je le čas, ki mineva, čeprav mineva na tako bogat in izredno pester način – od stisk do užitkov sreče, da komaj uspemo sem pa tja pomisliti, da to še ni vse, kar nas čaka v življenju – zdaj in potem.

Tedaj sem kot novinka umrla svojim željam po hoji po gorah in gozdovih ter dala prednost Gospodu. Zdaj odkrivam, da je gore in gozd zapisal tako globoko vame, da mi govorijo skozi življenje, ki ga živim, o Njem samem. To je obrat in pogled, ki ni sad logičnega razuma.

Vse to bi mi sicer lahko pojasnil že takrat, ko sem si kot novinka brisala solze. A v krščanstvu, ki se ga hodi peš, se do željenega cilja 400 km naprej ne pride drugače kot s prehojenimi kilometri. Bog ima svojo logiko in naša sreča je, da nam podarja čas, da jo odkrivamo in se je učimo – počasi, korak za korakom.

»Želiš biti moja? «»Prav, pomagal ti bom. Izpusti iz rok najprej tisto, česar se tako oklepaš, da ne vidiš drugega okoli sebe. Daj mi svoj zaklad: gore, gozdove, prepričanje, da lahko zares živiš le na prostem. Pokazal ti bom, da Me lahko najdeš še kje drugje.« Mogoče si je tako mislil, ko sem odkrivala prve korake izpuščanja iz rok in se odpovedovala svoji navezanosti na življenje na prostem.

Resnica je, da mi ni ničesar vzel. Da, moja pot ni bila pot alpinistke, to je bilo očitno. Dojela pa sem, da mi je po tem, kar sem tako ljubila, Bog sam začel govoriti na drugačen način, kot sem bila navajena. Bog lahko govori na mnoge različne načine. Nedoumljivo presega naš razum, naše dožemanje, naše zmožnosti. Prihaja nam naproti ravno tako, da ga lahko razumemo. Naučil me je, da uporablja osebno govorico. Pozna me do dna, zato ve, kako se mi lahko razodeva. Pozna mojo ljubezen do narave, stvarstva, zato me je počasi naučil, da je to prostor najine osebne komunikacije. Četudi nisem več hodila v gore na način, da bi jih osvajala in se v njih kalila, so podobe iz narave, živali in dogajanje v njej včasih postali njegova posebna sporočila.

Bog govori. Da Ga lahko slišimo, je potrebno odkriti začetno zanimanje, se spustiti v iskanje, prepoznati privlačnost, ki vabi, vznemirja, priznati v sebi hrepenenje, imeti vsaj malo odprtosti. On ve, kaj potrebujemo, da se vse to v nas prebudi in sproži. Včasih za to uporabi stisko, včasih problem, drugič nas odpre tolažba ali bližina.

Na romanju v Sveti deželi smo se ustavili ob Genezareškem jezeru in po skupnem kosilu imeli še nekaj minut prostega časa. Zavila sem do obrežja jezera in kar sem zagledala, me je presenetilo, v resnici prav šokiralo. Navajena sem bila, da je obrežje peščeno, skalnato ali vsaj polno drobnih kamnov. Takrat pa sem stopila na debele plasti drobnih školjk – obrežje je bilo polno samih školjk. Že to me je presenetilo, a v sebi sem nosila predizkušnjo z Jadranskega morja. S sestrami smo bile na počitnicah na Rabu. Bila sem na začetku pisanja doktorata in sem še zbirala gradivo, sestavljala tezo. Na plaži sem med kamenčki sem ter tja odkrila kakšno drobno školjko in vsake sem se razveselila. Preblisnilo me je, da ko bom nabrala dovolj dragocenega gradiva, se bo pojavila jasnina, bo prišlo do novih spoznanj – to je bila podoba upanja, skoraj obljuba za pisanje doktorata. Počasno in mukotržno delo 'zbiranja školjk' na začetku bo prineslo ob času svoje sadove. In sedaj sem stala na kupu školjk! »Zaupaj, draga moja, zaupaj! Veliko ti bo podarjeno,« se mi je zdelo, da je skoraj vpilo iz tistih školjk. Brez besed, a govorilo je močno.

Zgodi se lahko tudi drugače, skoraj mimogrede.

Za mizo so se sestre pogovarjale o nagovoru misijonarja pri študentski maši. Bilo je pred misijonsko nedeljo in pomenkovale so se o stilu pridige,

ki je bil manj običajen, a poln poguma. »Nič pomaziljen,« je rekla druga. Ni mi bilo prav vseč, mogoče so bile preveč navdušene, zaznala sem malo vznemirjenja in odpora v srcu. Nekaj dni pozneje sem na spletu opazila drugo pridigo, istega duhovnika, istega misijonarja. »*Hmm, prav, pa dajmo, bom poslušala,*« sem pristala, mogoče zaradi slabe vesti, da zavračam kar tako na pamet nekoga, ki ga še slišala nisem. Zgodilo se je. Njegova preprosta, zaupanja in vere polna beseda, ki je pričala o živem Bogu, se me je dotaknila. Zanj Kristus je, zanj Bog je in Bog premika srca ter daje, da gre krščanstvo naprej. 'Bang,' kot bi Bog spregovoril tudi meni, ko sem najmanj pričakovala. Dal mi je mir in okus poguma.

Bog lahko govori na vsakem koraku, a je svoboden Bog, zato ne govori ves čas kot prižgan radio, a je vendar stalno na delu. Del njegove govornice je molk, vendar je še bolj v pomoč zavedanje, da Bog govori kjerkoli. Po tem svetu lahko hodimo peš in Ga bomo slišali – ko bo primerno, potrebno in bo pravi čas, ko bo nastopil milosten trenutek, naš *kairos*. Na avtobusu, v cerkvi, za mizo, na internetu, med prijatelji, v gorah, sredi tekme ... Lahko, ni pa nujno.

Običajno je vendar potrebno še nekaj drugega.

Tretje poglavje: Vera kot prijateljstvo

»Lahko počneš vse, le da si tam, kjer te želim jaz,« se mi je zdelo, da sem Ga nekoč razumela v molitvi, ko sem imela težave z iskanjem primernih dejavnosti. Spraševala sem se, kaj smem delati kot uršulinka.

Ves svet je prostor, kjer Bog govori. Ves svet je prostor, kjer se lahko živi, deluje, biva. A sredi vseh možnosti sveta Gospod želi, da odkrijem, kje me želi On.

Tu se skriva najin odnos. V krščanstvu, ki se ga hodi peš, je prijateljstvo vez, ki omogoča sopotništvo in prostor, kjer odkrivam, kdo sem in kdo je Bog zame.

Hoja po poteh sredi sveta prinaša raznovrstne preizkušnje, kjer se pokaže, da hodec ni sam, pač pa v navezi z Nekom, ki ga po poti vodi, mu usmerja korak, ga spremlja.

Hoditi pomeni prihajati v stik s seboj, saj sem v gibanju, potrebno se je odločati, kam zaviti, če je pot dolga, če postanem utrujena ali lačna. Za vogalom sosedove hiše me lahko pričaka nevaren pes ali pa zvest kužek, ki mi sledi še kilometer ali dva. Vse to postaja prostor, kjer se lahko razodeva ali hodim sam, v družbi prijateljev ali celo v družbi Največjega prijatelja, Boga.

Krščanstvo, ki se ga hodi peš, je podobno poti v Emavs. Tako kot sta učenca, ki sta zapustila Jeruzalem v žalosti, na poti sprejela medse tujca, ki se jima je šele pozneje razodel kot Jezus, tudi naša pot krščanstva, ki se ga hodi peš, postaja odprta za sopotnike, ki se nam pridružijo. Po poti življenja gremo tako kot vsi ostali. Vera, ki je bila kot seme položena v naša srca in počasi skozi življenje zori ter se razrašča, omogoča, da korak za korakom postajamo bolj dojemljivi za Božjo govorico, ki nam poskuša sredi tega sveta sporočiti, da je On z nami, Sopotnik. Lahko bi Ga imenovali Vedno poleg, še več, Pavel je rekel, da smo v Njem.

Moj oče je bil raziskovalec in predstojnik inštituta, napisal je več knjig, imel je predavanja. Ljudje so ga poznali in večkrat sem izkusila, kaj je pomenilo, da je bil javna oseba. Moj oče je bil tudi *padre*, *padronče*, samo

nam domačim znana oseba, s katero smo imeli vsak svoj osebni odnos. O Bogu se zelo veliko govori, je kot vsem znana javna oseba, a spoznati Ga na ti, na osebni način, nam omogoči vera, ki je odnos prijateljstva. V krščanstvu, ki se ga hodi peš, dobri ljudje, ki se srečajo na tej poti, postanejo tovariši. Tudi Bog, ki ga odkrijem na poti kot meni resnično bližnjega, je moj resničen tovariš. Ta bližina prijateljskega odnosa je delo Svetega Duha, je milost vere, ki zori v zaupanju in izkušnjah.

Krščeni imamo ta dar, da se v nas lahko bližina Boga razrašča podobno kot se razrašča prijateljstvo med ljudmi, ki si delijo preizkušnje na pustolovščini, podvigu ali daljšem popotovanju. Preprosto ga skupna pot in življenje skupaj omogočata in poglobljata.

Edino, kar je potrebno za to, sta odprtost in sprejemanje. Vse ostalo postane nadaljevanje in ima tisoč verzij, ki so neponovljive, ker so zgodbe osebnega odnosa na ti, prijateljstva vere.

Četrto poglavje: Ovire na poti

Potem pa vedno pride tisti dan, ko za oblaki zagrmi, vleči začne veter, ki zoprno hladi prepoten hrbet, nato se vsuje še dež. Pot postane blatna, naporna, pojavi se utrujenost, priplazijo se težke in zapeljive misli, ki začnejo mikastiti dušo. »Kako dolgo še hoditi v takem? Ne bi raje odnehali? Kaj mi je tega treba? Če bi ostali tam, bi nam bilo lažje.«

Včasih je vreme prekrasno, a se v dušo kljub temu pritepe čudno čutenje, ki vnese stisko, pridruži se ji misel, da sonca ne bo več dolgo, da je to le bežno. »*Saj, tako kot sonce zaide tudi vse dobro na svetu sčasoma mine in pokaže se bridka resnica. Se še spomniš tistih težav, ki jim ni konca, pa onega divjaka, ki se ne odstrani in tiste združbe, ki še zdaj kraljuje?*«

Skratka, vedno pride tisti dan, tako ali drugače. »*Dovolj je poti,*« zatrjuje glas kriče ali šepetaje, zna se prilagoditi človeški naravi, pozna vsako mojo šibko točko. »*Nima smisla, pretežko je,*« vedno znova duši mojo notranjost.

Res je, velikokrat postane zares težko, presneto težko, do meje zmožnega težko.

Ko sem se obrnila, da bom šla proč, sem zaslišala vprašanje: »Ali se nisva zmenila, da bova skupaj do 26. septembra?«³ Bilo je dovolj: »*Nisem sama, skupaj sva!*« Vihar je utihnil, potreba po begu izginila, noga se je sama od sebe spet premaknila v korak naprej.

»*Nima smisla, nima smisla, to, kar živim, je brez zveze.*« Okus bednosti, vonj po pritisku, ki nima usmiljenja, pač pa muči, me spomni, da to ni Njegovo. »*Gospod, Ti, edino Ti lahko zmagaš v meni, v vseh mojih bitkah.*« Nevihta utihne, grmenje izgine, nastane tihota. Sovražnikov napad je pogašen.

Krščanstvo, ki se ga hodi peš, slej ko prej pomaga izgubiti iluzije, da si lahko v napadih skušnjav pomagamo sami. Ne moremo si. Eden je Kralj, eden je Zmagovalec, eden je Odrešenik, eden je, ki je umrl za nas in

---

³ Datum začasnih zaobljub za tri leta.

premagal smrt ter greh. Samo eden je. Naša bitka je bitka s spominom, voljo, občutkom in razumom ter prevarami, v katerih je pot do zmage v tem, da damo prednost, prostor Bogu, Jezusu Kristusu, da v nas vedno znova zmaga.

Slišati je preprosto, in res je – vendar je to vedno znova resničen izziv našega krščanskega življenja – zaupati se Gospodu. Zaupati Mu svoj boj, svojo nemoč, svojo utrujenost, svoj strah, svojo izgubljenost, svojo bednost. Spominjati se Njegovega pogleda, Njegove bližine, Njegove besede. Držati se je, kot se držim popotne palice v prijateljstvu vere, v tisti trohici zaupanja, ki jo premorem.

Ta točka, ta prelom med smrtjo in novim življenjem, ki ga doživljamo v preizkušnjah od zunaj ali od znotraj, je srčika naše hoje.

Pri krstu je vsak od nas postal duhovnik, kralj in prerok. Maziljen je bil s Svetim Duhom, oblečen v Kristusa – obujen v Kristusa.

Ta trenutek krstne preroditve je moja temeljna identiteta in poslanstvo za vsak tak dan, ko zagrmi, ko privrši vihar, ko me ovije megla in ko me teža preizkušnje spravi na tla. Takrat se začne resnična preizkušnja in vrednost mojega krščanstva – razodevati se začneja smrt, v katero sem bila v krstu potopljena, in vstajenje novega življenja, v katerega sem bila obujena. Vse to se odvija na vedno nov način v vsaki preizkušnji, ko me On iz mojega umiranja potegne nazaj v življenje. Vera in prijateljstvo se krepi ter zorita, ker se množijo izkušnje, da je Bog zvest, da je blizu, da tolaži, da svetuje, da daje moč. Nikakor me ne ohranja v vati – kako bom na potovanju peš ostala kot iz škatlice, če se mi trgajo hlače, se obrabljujejo podplati, je moj obraz ožgan od sonca, me obliva pot in se name lepi prah s poti? Življenje, ki sem mu izpostavljena, me obtolče. A nisem prišla na ta svet, da bom ostala nedotaknjena, pač pa da odkrijem Božjo bližino in iz nje živim.

Peto poglavje: Živeti iz Božje bližine

Živeti iz Božje bližine je *dream come true*, je uresničitev sanj.

Božja bližina včasih govori, uporablja besede, geste, znamenja, velikokrat pa molči. A del te Božje bližine, ki jo imenujemo tudi Življenje, je resnica, da nikoli ne mine, da vedno je. Najsi to Življenje zaznavam, občutim ali ne, me poganja, nosi, spreminja, poživlja.

To je bistvo krščanstva in je *dream come true*, uresničitev sanj.

Božja bližina pomeni odkritje odnosa, v katerem sem z Bogom *na ti*. Vedno znova, ko se mi zgodi, da se razodene resničnost najine povezave, se odpre nova perspektiva, nov pramen svetlobe na vsakdanost življenja.

Te nove perspektive so v resnici smisel obstoja, dela, življenja, poti. Največja odkritja so tista, v katerih se razgrne košček razumevanja, kdo sem jaz in kdo je Bog. V teh odkritjih spoznavam, da se povezanost z Bogom in Božja bližina tako naseljujeta vame, da me počasi spreminja.

Največja privlačnost odkrivanja, kdo je Bog in kdo sem jaz je v tem, da se to odvija skozi branje in razbiranje dogodkov ter odnosov v vsakdanjem življenju – tega, kar se dogaja na poti, ki jo hodim iz dneva v dan.

Ključ – in to je še ena od bistvenih potez krščanstva, ki se ga hodi peš – je, da to, kar Bog govori, razumem skozi svoje vsakdanje življenje. Božja beseda, ki nam jo duhovniki v pridigah razlamljajo in razlagajo, sami pa jo v molitvi še preišljujemo in v moči Duha poslušamo ter zremo, se nam razloži še na osebni način skozi življenje. Poetično in močno je, ko se duhovni nagovor, to je razlaga Božje besede, prekriva, ujema, dotika ali celo povezuje in dodatno dopolnjuje, razodeva prav skozi vsakdanje življenje. Beseda in življenje, ki ju vzgiba isti Duh, razlagata druga drugo. Tako kot Sveto pismo najbolje razumemo, ko se en del razlaga z drugim in razbiramo, kako je vse ena celota razodetja, tako je presenetljivo in globoko, ko delček nagovora pri nedeljski maši osvetli življenje v službi ali določen odnos. To pomaga, da dojamem, kaj mi Bog govori po besedi evangelija.

Povezanost ter prepletenost Duha in življenja postajajo ključ, v katerem dojemam, ko mi je dano, da je svet v Božjih rokah, da Bog lahko govori po vsem in da smo v Njem.

Ko se Duh v mojem srcu udomači in se mi da prepoznavati, se mi odpirajo še drugi sadovi krsta ter preobražanja s pomočjo zakramentov – vedno bolj odkrivam, da z drugimi ljudmi nismo več tujci, pač pa bratje in sestre.

Srečanja z različnimi ljudmi na poti po transverzalah slovenskih gora in hribov pot močno obarvajo. Iskren in spoštljiv pozdrav očaka na stezi sredi travnika: »Dober večer,« ostane v srcu kot poklon dostojanstvu moje osebe, pa čeprav se nikoli več ne bova srečala in še imena drug drugega ne veva. Mimogrede mi je v pozdravu srečani kmet podaril sebe.

Še mnogo bolj se to dogaja v poglobljenih in obširnejših srečanjih, ki se nam dogajajo v krščanstvu, ki se ga hodi peš, in ni omejeno na svete prostore kot so cerkev, kapela, župnišče ali samostan. Kjerkoli smo, v nas in med nami veje Sveti Duh, plete odnose ter nas počasi vodi v smer velikega cilja – zediniti v Kristusu kot glavi vse, kar je v nebesih in kar je na zemlji. (Ef 1,10)

Delo Duha je, da nas počasi upodablja po Kristusu. Počasi nas s svojimi darovi oblikuje v vedno bolj pristno osebnost, ki bolj in bolj ravna, kot bi ravnal Kristus – ljubi, pomaga, potrpi, se daruje, poslušá, sprejema, pripoveduje Očetu, deli z drugimi ...

Na parkirišču sem čakala, da bi plačala parkirnino in listek namestila v avto ter odšla po opravkih. Pred mano je pri avtomatu stala gospa, ki pa ji postopek ni in ni šel od rok. Videla sem, da se ji zatika in v hipu sem pristopila ter ji ponudila pomoč. Bila je vesela in hvaležna. Ob odpiranju avta sem se zavedla, da je bil vzgib pomagati enak, kot če bi šlo za starejšo sestro v samostanu, ki ji podobno opravilo delalo težave. Zdelo se mi je, da me je Duh poučil, kako smo si vsi bratje in sestre, če se poznamo ali ne – ljudje smo, Božji otroci. Kolikokrat sem to slišala v cerkvi in v duhovnem časopisju, a šele ob tem dogodku je vzniknilo v ravnanju in resnici – bratje in sestre smo, ko nas nagiba ljubezen, Božja bližina v nas, da ravnamo na Kristusov način drug z drugim.

Življenje v ljubezni, ko nas nagiba Sveti Duh, postane bolj preprosto.

Šesto poglavje: Preprostost

Katoličanka sem več kot pol stoletja, a prvih nekaj deset let se mi je zdelo, da je krščanstvo zapletena zadeva. Treba je marsikaj poznati, vedeti vse o cerkvenih strukturah, liturgiji, zakramentih, nauku, moralnih problemih, kaj je prav in kaj ni, potem pride na vrsto še razločevanje in vplete se poznavanje zgodovine ter razpoznavanje, kaj Bog govori v tem času. Poleg tega se svet tako naglo spreminja, da še sami sebe ne razumemo več, kaj šele to dvatisočletno zakladnico vsega mogočega. Tudi Sveto pismo se mi je sprva zdelo neosvojljivo, ker nikoli ne bi mogla imeti dovolj časa, da bi zares vstopila vanj, kot se spodobi, saj bi bilo treba toliko in toliko prebrati in vedeti o posameznih knjigah, razumeti zgodovino, kulturo tedanjega časa in nato še spoznati Gospodovo misel. Ne-mo-go-če!

In niti nisem še omenila vseh tradicij, navad in pravil, ki jih živi posamezna krščanska skupnost ali župnija ter ljudi, ki vedo, kaj vse je prav in primerno v cerkvi. Prekomplicirano, dodajmo še greh, človeške napake ter zablode in krščanstvo postane oddaljeno in okostenelo, kot vesolje, v katerem smo, ker je prav, da tu smo, ne pa, ker bi bili v njem zares srečni.

Ob vsem tem me je preganjala tudi misel, da v cerkev prihajajo predvsem samo še tisti, ki si je ne upajo zapustiti in v svobodi iskati pravih odgovorov ter odnosa z Bogom.

Tako se mi je zdelo včasih.

Potem pa me je, ne da bi pričakovala, Gospod našel v bitki, ki sem jo bila glede redovnega pokrivala. Pokrivalo sem sprejela kot del paketa poklica, v katerega me je povabil. Po skoraj petnajstih letih v redu pa mi je življenje na poti prineslo novo spoznanje in nov navdih. V pokorščini sem v nekem trenutku že umrla svoji volji in želji po življenju brez rutke, kot sem sama v spremenjenih življenjskih okoliščinah prepoznavala za primerno. Odgovor vodstva je bil, da je ni možno odložiti. Sprejela sem. Nakar sem zaznala v srcu vzgib, ki je bil podoben tihemu šumljanju vetra, ki se je dotaknil Elija: »Prosi še enkrat.« Ni bil govor niti beseda, a razumela sem, da me spodbuja, naj še naprej skupaj s sestrami iščemo, k čemu me in nas vabi Gospod.

Postopoma smo prepoznale, da je možno, da sobivamo skupaj v različnosti – sestre brez rutk in z njimi, odvisno od tega, h komu smo poslani in kako nas vodi Gospod.

Ta dotik Božje bližine, svobode in spodbude, naj prosim ponovno, je trenutek, ki ga nosim kot ponovno vabilo h krščanstvu, ki se ga hodi peš.

Bistveno je, da sledimo vzgibom Svetega Duha. »Predvsem pa naj bo poslušna nasvetom in navdihom, ki jih neprestano vzbuja v srcu Sveti Duh, on, čigar glas bomo tem jasneje zaznavale, čim bolj bo naša vest poštena in čista.« (Sveta Angela, Pravilo, 8. poglavje O pokorščini, 14. in 15. vrstica)

Vse bo postalo preprosto. Sveti Duh moli v nas, Sveti Duh nas uči in spominja, kar je govoril Jezus Kristus. Sveti Duh je dar Očeta in Sina, ljubezen in življenje, ki v nas priteka, ko umiramo sebi in se odpiramo Kristusu. (Razločevanje pa ... ni vedno tako preprosto, a se da!)

Krščanstvo, ki se ga hodi peš, je kot skavtska metoda, ki ne pozna receptov. Upošteva prvine, kot so učenje z izkušnjo, simbolna govorica, delo v majhnih skupinah in tako naprej, nato pa iz leta v leto z vedno novimi skupinami mladih v vedno novih krajih nastajajo vedno novi programi, ki mlade skozi skavtske dogodivščine pripravljajo na življenje.

Krščanstvo, ki se ga hodi peš, nas odpira, da vsak dan skozi naše čute, misli in nagibe srca odkrivamo, kako nas nagovarja ter vodi Sveti Duh. Ni prepovedi, pač pa so vabila. Ni zapovedi, temveč nasveti in predlogi, kot jih daje Jezus, Ženin, svoji Cerkvi, Nevesti.

Hoja te odveže iluzij, da boš zmogel več, kot zmore telo. Pomaga odkriti, kako smo ranljivi in potrebni nasvetov, pomoči. Odpre nas, da začnemo ceniti pomoč v nesreči, pa tudi lepoto po težavah, ko se razodene ljubezen, ki je bila na delu.

Hoja, kjer je na mnogih križiščih potrebno izbirati smer poti in ubirati korake proti cilju, ki se lahko tudi spremeni, če je to potrebno, uči prožnosti in svobode. Lahko je potrebno več lekcij, da se česa res naučimo, a veselje nad sledenjem predlogom Svetega Duha je spodbuda,

ki vedno bolj utrjuje izbiro, ki je skladna z navdihom Božjega delovanja v nas.

Za sledenje Svetemu Duhu ni potrebno imeti doktorata. Dovolj je odprto srce, ki se uči razbirati, kdaj je potrebno iti levo in kdaj desno. Zadošča znati šteti do tri, ko Gospod začne pritegovati pozornost. Prvič tako, da se zgodi nekaj posebnega. Nato se podobno ponovi in prebudi se preblisk: *»Hmm, glej no glej, to je že drugič.«* Iz tega opažanja nastane vprašanje: *»Gospod, kaj želiš?«* Srce se odpre za Gospodov nagovor.

To je umetnost, ki jo uči krščanstvo, ki se ga hodi peš – učiti se iz vsakdanjega življenja, opazovati vzgibe in sadove, ki nam pomagajo prepoznavati, čigav duh je bil na delu.

Ne le jaz ne le mi, predvsem Bog si želi naše bližine, da bi ga sprejeli, da bi se Mu dali voditi.

Uresničile se bodo naše in Njegove sanje.

A dokler smo tu, sanje niso dovolj – potrebna so tudi dejanja, delo.

Sedmo poglavje: Delo in sadovi

Kdor hodi, je popotnik, torej ne dela. Kako naj krščanstvo, ki se ga hodi peš, prispeva k napredku družbe, k preustvarjanju tega sveta?

Včasih se mi je zdelo, da je podoba krščanstva na poti, ki je tako preprosta in celo blizu izvirov, popolna, saj, Savel je preganjal *privržence Poti*, to je kristjane. (Apd 9,2) Pa ni popolna.

Ravno v tem je njena moč.

Nihče, ki vnaprej točno ve, kaj mu je storiti, ne more trditi, da je to tudi Božji načrt.

Krščanstvo, ki se ga hodi peš, je odprto navdihom Svetega Duha. Ta bo sam razlagal, vodil in učil ter vsakega pripeljal, kamor ga želi pripeljati.

Jezus je po ženah naročil učencem: »Pojdite v Galilejo, tam me boste videli.« (Mt 28,7)

Pavla je v sanjah neki Makedonec povabil: »Pridi v Makedonijo in pomagaj nam!« (Apd 16,9) Prehodil je mnoge dežele, bil zaprt, rešen, pretepen, preživel brodolom in vedno znova sejal semena krščanskih skupnosti.

Tudi danes nas Duh kliče, da vstanemo in hodimo. Kliče nas, da hodimo skupaj. Kliče nas, da se učimo, kako in kam hoditi, kje zavijati, kako nositi preizkušnje, kako odkrivati Njegovo bližino, ki spreminja.

Naše delo je, da hodimo in sledimo Svetemu Duhu. Sveti Duh prenavlja svet, Bog je, ki dela.

Vsak od nas je osebno odgovoren za svoje korake, a Duh nam danes po Cerkvi govori, da lahko le skupaj kot občestvo prepoznavamo, kam nas kliče in kaj želi po nas storiti.

Krščanstvo, ki se ga hodi peš, je pot pogumnih in ranljivih, svobodnih in tistih, ki si želijo živeti v svobodi.

To je pot, na kateri v moči Duha prepoznavamo sopotnike, ti pa nam pomagajo odkrivati Njegovo telo, Cerkev kot dar Svetega Duha, ki uresničuje izrečeno: »Glej, vse delam novo!« (Raz 21,5)

Njegovo pomoč zelo potrebujemo. Bog nam prihaja naproti, ko Ga mi še ne iščemo, ko se še niti ne zavedamo, da smo ujeti v ozkosti, omejeni s prepričanji, predsodki in lastnimi izkušnjami.

Stoji za ovinkom in čaka, da se srečava.

Osmo poglavje: Izkušnja hrepenenja

Tolikokrat imamo omejen pogled, da ne vidimo, kaj vse je možno, zato tudi ne verujemo v velika Božja dela. Ustavljamo se in trepetamo, ker se zanašamo sami nase. Bog pa nam pomaga razširjati pogled srca.

»Prosim, pokliči domov, padronče je vznemirjen, mogoče mu boš lahko pomagala, da se umiri,« me je prosila sestra po telefonu. Presenetilo me je in vedela sem, da je potrebno ukrepati takoj.

»A lahko govorim s padrončetom?« rečem mami, ki je dvignila telefon. Glas se ji je skoraj zatresel, ko mi je odgovorila: »Umril bo, umira.« Tako resnega glasu ni imela še nikoli. Medicinska sestra je bila, mnogo bolnikov je pospremila v zadnjih trenutkih življenja, zato sem vedela, da govori resnico. Odložila sem telefon in ju pustila s sestro, da sta bili tam z njim, sama pa sem se umaknila v kapelo, potem ko sem sestre obvestila, da je pri nas doma *emergency*, da so izredne razmere.

Izkušnja smrti nekoga od najbližjih je izkušnja, ki odpre do sedaj znani svet in odnose v nove razsežnosti. Tisti trije dnevi, ki so minili od očetove smrti do pogreba, so bili sveti dnevi – naše sveto tridnevje. Žalost, pretresenost, a tudi velika odprtost in nova medsebojna bližina. Podarjeni so nam bili dnevi milosti, ker je oče odšel v Kristusu – to je bila njegova zadnja daritev, ki nas je še globlje povezala kot kdaj prej.

Pozneje sem se začela učiti, kako je njegova smrt postala prehod v nov način sobivanja, kako je res, da ljubezen ne umre, da obstaja občestvo z rajnimi, povezanost s svetimi. Njegov odhod je postal odskočna deska za odpiranje mojega srca učenju Svetega Duha, da je Božje kraljestvo, občestvo z drugimi, navzoče že tu, ne šele tam nekje po smrti. Izkustveno sem se učila nečesa novega, kar je presegalo moje poprejšnje umevanje.

Ponovno je v meni odmevala resnica, da smo pri krstu umrli in je naše življenje združeno s Kristusom v Bogu. Evharistija je počasi začela postajati vsakdanja pot na goro, v Nebeški Jeruzalem, kamor nas Kristus pelje pred Očeta v občestvo tistih, ki so odšli pred nami in nas spremljajo resnično živi.

Izkušnja odhoda in nove bližine, ki je resnična, a ne več otipljiva, me je učila hrepenenja in še drugačnega prepoznavanja Božje bližine. Zanašati se le na lastne čute, razum in voljo ne bi bilo dovolj za hojo po tem svetu v moči krsta. To bi pomenilo, da ostajam za ograjo domačega pašnika ali ob tabli z imenom domače vasi, v svet pa ne stopim.

Ta svet pa nam je dan, da odkrivamo Božjo navzočnost in Njegovo veliko moč, ki je zmožna preustvarjati naša bitja, življenja, srca, da bi postajali kakor Bog, da bi prejekali Božje življenje in živeli na Božji način.

Samo nekaj besed, nekaj pojmov - življenje in *Božje* življenje, svet z Božjo navzočnostjo ali brez, a zajemajo vsaj tako veliko razliko, kot je velika razlika med smrtjo in življenjem.

Izkušnja potovalnih taborov nas je skavte običajno napolnila z odkritjem novih kotičkov sveta, novih dogodivščin, novih izkušenj trenutkov puščave, samote za molitev in premišljevanje svojega življenja. Prepevali smo, se podpirali, kdaj pa kdaj tudi zapletali v spore, a skavtski duh in prijateljstvo sta nas reševala.

Kako bi krščanstvo ne bilo vse to in še veliko več, saj je Božja pot, narejena po meri vsakega od nas?

Mera vsakega od nas pa je mera srca. Srce je ustvarjeno za ljubezen. Gibanje, ki premika srce v največjih globinah v smer ljubezni, je hrepenenje.

Ko ni bilo več očeta, da bi ga poklicala po telefonu in se srečala z njim tu na zemlji, je srce počasi vedno bolj zaznavalo hrepenenje, pogrešanje. Nato sem odkrivala, da je njegova navzočnost drugačna. Pri maši sem po spremenjenju vedela, da sva skupaj, ker je Kristus naša vrata k Očetu.

Njegov odhod je postal milost, ker se je srce spontano učilo hrepenenja, h kateremu nas spodbuja tudi sv. Pavel: »Hrepenite pa po večjih milostnih darovih.« (1 Kor 12,31)

V krščanstvu, ki se ga hodi peš, je srce prostor, kjer raste odnos in kjer narašča hrepenenje. Lakota in žeja, ki ju občutimo v telesu, pomagata srcu,

da si upa priznati hrepenenje po najglobljih odnosih. Hrepenenje, ki privre iz zasutih vodnjakov naših src, postaja naša pot iskanja Njegovega obličja, iskanja drug drugega v Kristusu.

Izkušnje puščave, odmika, askeze, posta in umiranja nam pomagajo, da se srce očisti odvečnih bremen, ki onemogočajo ali otežujejo dostop do najnežnejših izvirov v naši notranjosti.

Močne noge, ki so prehodile že kilometre, in utrjena ramena, ki nosijo nahrbtnik življenja, vseh opravil, službe in skrbi, ne odtehtajo pomembnosti svetega kraja izvirov srca, kjer se od časa do časa prebuja in oglašča hrepenenje.

To je naša luč na poti! Je kot čelna svetilka na temni stezi sredi gozda, ko iščemo pot do koč, kjer bomo prespali. Je kot svetla jutranja zarja, ki nas prebuja v hladnem jutru, ko že drgetamo v spalkah.

Hrepenenje po resničnem življenju, po resničnih odnosih ljubezni, prijateljstva, spoštovanja, pomoči, sodelovanja.
Kjerkoli, s komerkoli, kadarkoli – kakor Bog da. To je naša smer in naše upanje!
Do tja bomo prišli le skupaj, tega nas uči Sveti Duh, Vez ljubezni med Očetom in Sinom, Gospod, ki oživlja.

Kršćanstvo, ki se ga hodi peš, je potrebno, saj objema življenje in v objemu zdrži, tudi ko je težko. To je možno le v ljubezni, ki je velikonočna in je Božji dar. Nihče tega ne zmora sam, zato je Kristusovo telo danes Cerkev, občestvo.

Epilog

Skavtstvo me je naučilo marsičesa. Postalo je prostor svobode in ustvarjalnosti v moji mladosti, kjer sem se lahko s prijatelji, skavtskimi brati in sestrami, učila ponovno živeti pristno in celostno. Odložila sem lahko razdeljenost in dvojnost, ki sem jo bila primorana živeti v času komunizma.

Skavtstvo mi je ponudilo nove okuse evangelija, ki sem ga slišala oznanjenega na način, da je začel močnejše odmevati v mojem življenju, se bolj povezovati s tem, kar sem delala, iskala, po čemer sem hrepenela.

Izkušala sem ustvarjalnost, navdušenje, predanost, požrtvovalnost, drzne načrte in upanje za Slovenijo ter prijateljstvo v skupnostih skavtskih voditeljev. Pljuča življenja so bila polna svežega zraka.

Potem se mi je zgodil klic v redovno življenje. Leta so minevala in skavtstvo je postalo dediščina.

Od vsega, kar sem doživela pri skavtih, izstopa dogodek, ki bi se lahko zdel skoraj nepomemben, nevreden pozornosti, banalen.

Vseh podrobnosti glede okoliščin se ne spomnim več. Bilo je na taborni šoli za skavtske voditelje, kjer marsikateri udeleženec ni imel s seboj Svetega pisma. Ob tabornem ognju se je v nekem trenutku razvila debata ali je to primerno ali ne, še posebej za skavtskega voditelja, ki naj bi bil zgled mlajšim. Na potovalnem taboru je pomenila kakršnakoli prevelika teža v nahrbtniku breme, ki si ga je želel vsak zmanjšati. Logika je bila neizprosna. (Tedaj še ni bilo pametnih telefonov in mobilnih podatkov.) Po burni in ognjeviti izmenjavi vseh argumentov je prevladala odločitev, da

želimo imeti ob sebi Božjo besedo, tudi ko smo na poti. Naredili smo zavezo, da bomo vedno, ko bomo šli nekam z nahrbtnikom, vanj dali še Sveto pismo.

Ta zaveza mi je ostala za vse življenje.

Sprva je bilo dati Sveto pismo v nahrbtnik spomin in vez z udeleženci taborne šole, znamenje zvestobe obljubljenemu, vaja v držanju besede. Potem je postala dodatna teža cena, ki sem jo 'plačevala', ker sem Sveto pismo hotela imeti ob sebi. Na dolgi poti ne nosiš seboj ničesar, kar nima smisla in uporabne vrednosti, zato je bila dodatna teža znamenje, ki je klicalo v zaupanju Gospodu: »*Tvoja beseda naj bo luč na moji stezi*« (Ps 119,105), *naj bo popotna palica v moji roki*. Nato je postala navada, da je Sveto pismo z menoj kjerkoli, tudi če je bil nahrbtnik manjši, mestni, za vsakdan.

Krščanstvo, ki se ga hodi peš, ne more brez poslušanja Božje besede v Svetem pismu. Ne more, ker srce ne preživi, usahne, se izgubi, onemi, otopi. Življenje postane le privid, naučenost, avtomatika brez Duha.

Poklicani pa smo v življenje, v občestvo z Gospodom, v občestvo med seboj v Njem. Krščanstvo, ki se ga hodi peš, postane počasi prevzeto od izkušanja Božje navzočnosti, prijateljstva v veri, počasi prepoznava Božje delovanje in postaja sposobno, da v besedah apostola Janeza prepoznava odmev v svojem življenju. »Kar je bilo od začetka, kar smo slišali, kar smo na svoje oči videli, kar smo opazovali in so otipale naše roke, to vam oznanjamo: Besedo življenja. In življenje se je razodelo in videli smo ga. Pričujemo in oznanjamo vam večno življenje, tisto, ki je bilo pri Očetu in se nam je razodelo. Kar smo torej videli in slišali, oznanjamo tudi vam, da bi bili tudi vi v občestvu z nami – in mi smo v občestvu z Očetom in

njegovim Sinom Jezusom Kristusom. To vam pišemo zato, da bi bilo naše veselje dopolnjeno.« (1 Jan 1,1-4)

Kdor tako živi, je v Gospodu in Gospodov Duh ga nagiba, da svoje življenje živi kot dar za druge. Tak je kar najbolje pripravljen služiti, pri tem pa odkriva veselje, ki ni iz njega, pač pa je Božji dar.

Sprejmimo čas življenja, ki nam je naklonjen, da bi odkrili Božje sanje za nas in svoje sanje v Njem. Hodimo svoje krščanstvo peš, hodimo ga zares, sledimo hrepenenju, ki klije v dnu srca. »Prav tako tudi Duh prihaja na pomoč naši slabotnosti. Saj niti ne vemo, kako je treba za kaj moliti, toda sam Duh posreduje za nas z neizrekljivimi vzdihmi.« (Rim 8,26)

Zaupajmo Gospodu, sprašujmo Ga, kaj želi.

Njegovi načrti za nas so dobri.

O avtorici

Marjeta Pija Cevc se je rodila leta 1970 v Ljubljani. Prva otroška leta je preživela na Kodeljevem, kasneje na podeželju ob Kamniški Bistrici in v bližini Kamniško-Savinjskih Alp. Po izobrazbi je gozdarka in teologinja. K uršulinkam je vstopila 2002. Od takrat naprej živi pustolovščino življenja po Duhu v redovni skupnosti.